

Nyírfalvi Károly

Kassák Nagymaroson

– részlet egy megíratlan eposzból –

*Bovaryné én vagyok
Gustave Flaubert*

Invokáció

Sosem volt disznónk. Leölve is csak egyszér. Az udvar közepén árnyékszék, a konyhában sparhelt, romlandó étkek az ablakban, jégvirág az üvegen.

Mi olyan erős, mi fájhat annyira, hogy kiolt minden vágyat a rendre, az emlékezés is törli a szavak csengő dallamát alkonyattájt. Tépem

a papírt, vájom a fát, beletörök a toll hegye, némán szólnak a szavak, suttogják, vagyok még, vagy szokjanak újabb öntőformához? Új hangra lelek tán...?

Előhang

Mesteremberek járnak a tetőn, betömik tudatunk minden lyukát, nem esik, nem fúj, nem ragyog, a szürke ég, lezárja a képzelet határát.

Mesteremberek járnak a tetőn, kijavítják a hibát, lakatlan lesz a ház. Lépj be a tájba. Még homály fedi. A vak eszme elárasztja az erdőt.

Mesteremberek járnak a tetőn, a cserepek lelkét keresik, a ritkás ködből kútgém nő, szemközt üres ház. Helyén van abrosz, könyv.

Mesteremberek járnak a tetőn, de nem hal meg a ló, és nem repülnek ki a madarak. Fejen állva is élek. Mesteremberek tartják a karom.

Első ének

Hosszú idő után találkozunk. Még felismerjük, még ismerjük fel egymást. Mozdulatlan pohár az asztalon. Lassan gyűrűzik a víz. Vihar előtti

nesz arcon, papíron. Mit húzzak fel? Elmúlni nem érdemes, de legalább szép ruhában. Hallgatózom rövid szunnyadásban. Lebontom, építem

újra, mindegyik maszk én leszek. Találkozom önmagammal, ki veszít? Ki vezet? Nincs kérdés, van felelet? Sorról sorra haladok, mint szigorú

bolond, nem illik ide, hát leírom: a harang csendje, vizek mélye, felszíne egyként vonz. Nincs magány, csak egyedüllét, arcom vérben úszik,

a szavak péppé verve, mártírok maszkját hordom víz tükrébe nézve, mint a csalán. Tudja jól, most csípnie kell, máskor gyengéden simul a szájba.

A cella csendje is hogy forr, akár cserrengő varjak a földeken, büzlő élelmet, jó szót keresve. Azokat is úgy lopom össze, miképp tárgyait

öltöm magamra, hadd legyenek másképp ugyanaz, mint előtte, vagy mégse ismerjetelek rám, bármit is teszek, hisz nincs tett, eszmény, és így fejezem le...

Második ének

*És jó a sötét... Az öregek orrán
okuláré, fülükben szélfogó vatta,
hozzájuk már nem ér el semmi a
világból, miért építeni hát tovább,*

*tovább. És miért várni újra a
holnapot? A füst sebesre marta
a katonák torkát, de a látás még
egyszer törre élesedett a fekete
gyapjún, a dombokon két esett öszvér
körme kapálta az eget, aztán
lassan-lassan az is elmerült a
térben s a végtelen pusztában,*

*mint riadt, szakadt inú ordasok,
a földszínű katonák jajongva
lopták szegény beteg szívük. Ahová
léptek, mindenütt vér... és sehol, sehol*

*egy kékvilágú csillag. Most téged
énekellek, bőszkarmú Mester: **Bomlik
a nóta és táncol a világ, mint a
részeg tenger, forró skarlát hullámmzik***

*az őszi mezőn, távolban kormos
kelmék, s a zászlók elmerülnek a
sárban. Ez éjszakán sok vágynak lettem
viselőse, s iszákom tátott*

*szájjal veszi el a múltat, fűt, fát,
penészes kalyibák szagát, de más
mezején a vén mokány parasztot,
szemembe új szín és új zene zendül*

*s mi tegnap volt: mind messze, messze sír...
föl, föl hát, ahol teli csuprát épp most
rúgta szét a hajnal, s az utcákon,
mint folyó arany fut már az élet.*

**MENNYI ÁLARC ELNYŰTT KOPONYÁMON,
VISSZAKAPOM A RÉGIT NYÁRI REGGELEN?
RÁTOK HAGYOM MINDET, FOLYTASSÁTOK, MÍG
VALÓDI MASZKOM A PORBAN MEGLELEM...**

A kurzívval szedett sorok Kassák Lajos Eposz Wagner maszkjában című kötetéből idézve szó szerint, vagy átfogalmazva.

Elhangzott: Ekszpanzió XXII., ArcMaszk hívószavára, Nagymaros, 2010. július 30.